

CONIIEC

Z A M O Y S K I

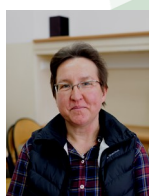
Redakcja

MIRELLA DEREWECKA
REDAKTOR NACZELNA, AUTORKA „THE MOST BEAUTIFUL PALACES IN EUROPE”

MICHAŁ DENIZIAK
OPIEKUN REDAKCJI

AGNIESZKA MITURA
OPIEKUNKA REDAKCJI

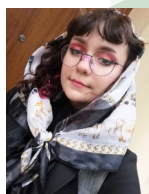
MARIA PYTLAK
ZASTĘPCZYNI REDAKTOR NACZELNEJ, AUTORKA „LIVE YOUR AMERICAN DREAM!”

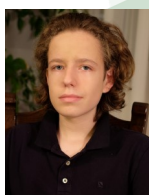
WIKTORIA SIEKIERSKA
GŁÓWNA GRAFICZKA, AUTORKA „LIVE YOUR AMERICAN DREAM!”

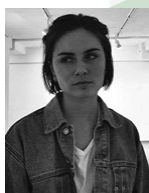
GABRIELA FEDORKO
PROJEKT OKŁADKI

NATALIA KANIA
OPIEKUNKA STRONY NA INSTAGRAMIE

FRANCISZEK KRZEMIENIOWSKI
OPIEKUN STRONY NA FACEBOOKU, AUTOR „NOC TRUPÓW”

WERONIKA GŁADYSZ
ILUSTRACJE „****”

AGNIESZKA CHOCYK
ILUSTRACJE „LATTE KARMELOWE”

ALICJA KRUŻYŃSKA
ILUSTRACJE „BARAN CZY OWCA”

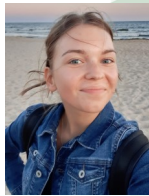
JAN OSIEJEWSKI
ILUSTRACJE „PIROMAN”

EWA ZABOROWSKA
AUTORKA „SENS”

KACPER PRZYBYSZ
AUTOR „VITA”

KAMILA PERKOWSKA
AUTORKA „BARAN CZY OWCA?”

KARINA SZUTKO
AUTORKA „RAP O JANIE KOCHANOWSKIM”

MACIEJ KANTORSKI
AUTOR „WIEŻA”

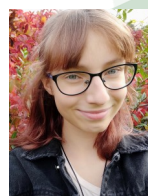
BARBARA DRZĄZGA
ILUSTRACJE „WIEŻA”

MARIA WYSZYŃSKA
AUTORKA „DEBATA JAK MECZ”

MARTA KLEPACZKO
AUTORKA „****”, KOREKTA

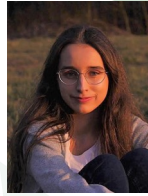
MARTYNA NOWAK
AUTORKA „PIROMAN”

RAFAŁ LISIECKI
AUTOR „GDZIE SŁODKI SEN”

ZUZANNA ZEMBOWICZ
AUTORKA „LATTE KARMELOWE”

HANNA WÓJCICKA
AUTORKA „JAK OCIEPLIĆ JEŚNIENNE WIECZORY?” ORAZ „WYSTARCZY CHĆIEĆ”

JAN SKRZYSZOWSKI
AUTOR „MIŁOŚĆ”

N.W.
AUTORKA „ZAMOYSKIE POCZĄTKI”

MARCIN KOZERA
MARIUSZ KIECANA
KOREKTA ARTYKUŁÓW ANGLIJĘZYCZNYCH

Spis treści

OD REDAKCJI	4
THE MOST BEAUTIFUL PALACES IN EUROPE	5
LIVE YOUR AMERICAN DREAM	6
ZAMOYSKIE POCZĄTKI	8
DEBATA JAK MECZ	9
WYSTARCZY CHCIEĆ	10
BARAN CZY OWCA	11
PIROMAN	12
LATTE-KARMELOWE	13
JAK OCIEPLIĆ JESIENNE WIECZORY	15
GDZIE SŁODKI SEN	16
RAP O JANIE KOCHANOWSKIM	17
NOC TRUPÓW	19
***	23
MIŁOŚĆ	23
SENS	24
VITA	24
WIEŻA	25
WYNIKI SONDY	
ZŁOTE USTA	

Od Redakcji

W naszym życiu zmiany są dostrzegalne w wielu obszarach - w szkole, w rodzinnym domu, w Polsce i na świecie... Nie ominęły one również naszej redakcji, która od tego roku jest wzbogacona o nowe, utalentowane osoby. Mamy nadzieję, że udział w redagowaniu Gońca zaprocentuje w ich przyszłości oraz otworzy drzwi do dalszej kariery.

W nowym składzie przygotowaliśmy wrześniowo-październikowy numer, który macie okazję wyświetlać na ekranach Waszych smartfonów i komputerów. Dowiedcie się, na jakich zasadach odbywa się wymiana międzynarodowa w USA oraz jakie pałace w Europie warto zwiedzić (oczywiście po zakończeniu pandemii). Zapoznacie się z przeżyciami pierwszoklasisty po przekroczeniu drzwi Zamoya i porównacie style debat prezydenckich w Europie i USA. Oprócz licznych opowiadań i poezji (aż 7 wierszy!) będziecie mogli przeczytać dramat i... rap o Janie Kochanowskim. Na ocieplenie jesiennych wieczorów polecam Wam przygotowanie pysznego ciasta drożdżowego, na które przepis znajdziecie także na łamach tego numeru. Na końcu niespodzianka - poza wynikami sondy z gońcowego Instagrama, przygotowaliśmy dla Was nie jedną, lecz dwie strony Złotych Ust! Wierzymy, że będą one najlepszym lekarstwem na jesienną chandrę.

Od początku roku zastanawialiśmy się, jak długo będziemy uczyć się stacjonarnie. Okazało się, że już w połowie października zaczynamy zdobywanie wiedzy dzięki lekcjom na Zoomie i Discordzie. W redakcji sytuacja jest klarowna - kontynuujemy współpracę online. Kiedy będziemy mogli wziąć do rąk świeżutkie numery Gońca, które przyjechały prosto z drukarni? Czas pokaże.

Powodzenia w dalszej nauce zdalnej
i przyjemnej lektury
Życzy Redakcja wraz z Naczelną,
Mirellą Derewecką

KONTAKT:

goniec_zamoyski

Goniec Zamoyski

goniec.redakcja@gmail.com

The most beautiful Palaces in Europe

MIRELLA DEREWECKA

The most beautiful Palaces in Europe

As you know, almost each country has its well-known monuments like monarchs' residences? Unfortunately, because of COVID-19 we can't visit these amazing places now - but you can see them in the photos below. Let's read about these buildings!

PALACE IN VERSAILLES, FRANCE

This palace is situated in the suburbs of Paris. Thanks to Ludwik XIV, the palace consists of 700 chambers and 2000 windows, but the area of the park totals hectares! Around the building there are many sculptures and magical water performances. In 1682 it became an official King's residence and also a temporary capital city of the country. The lords of France were living there after the French revolution, too. In the 19th century Wilhelm I Hohenzollern was crowned emperor of Germany in the most representative rooms of the palace - the mirror chamber. Do you know that the palace was used as a set of many movies, such as „Maria Antonina”? Today France is really proud of this building - it's the most visited tourist attraction in the country!

FOT: AGODA.COM

SCHÖNBRUNN PALACE, AUSTRIA

Maria Teresa (the emperess of Austria) decided to embellish the residence which became her favourite palace of all the palaces she possessed. Have you heard that she gave birth to 16 kids there? It also witnessed many important political events e.g. signing the peace treaty of 1809. In the

same century Austro-Hungarian Emperor Franciszek Józef was born there - he spent the most of his long life in the palace with his wife Elisabeth Wittelsbach. The rich history of the building was the reason for placing it in 1996 on the UNESCO World Cultural Heritage list. The main attractions are 4 chambers - the biggest one is The Big Gallery, where big balls were organised. If you want to be one of 2.5 million tourists and visit this place, don't forget to see the pavilion raised by Maria Teresa which gives you the opportunity to admire a beautiful view of the whole park and the palace complex!

FOT: EVENTLAND

GREAT PALACE OF PETERHOF, RUSSIA

It was built between 1714-1723 on the order of tsar Piotr I to commemorate his victory over Sweden. *Peterhof* = Peter's courtyard - by this name he wanted to make people think about Russia more seriously, because Europe didn't treat Russia with due respect.. The palace was used as a residence of Russian monarchs up to 1917, when the empire collapsed. Did you know that the surface of biggest part of the complex, Lower Gardens, is 1,02 km²? But it's not the main attraction. In the palace there are 147 active fountains that are the most beautiful in the whole world! It is claimed that they were constructed to compete with Versailles. The fountains throw a total of 34.000 liters of water per second - they consume even up to 100.000 m³ of water per day. During the Second World War the residence was heavily destroyed by Germans, but

fortunately after 1945 it was renovated. Similarly to the Schönbrunn Palace, in 1990 it was added to the UNESCO World Heritage List, so it's not surprising that each year it is visited by 4.5 millions people.

FOT: BUDOWLE.PL

SUMMARY

I could also write about many more impressive palaces, such as The Royal Palace of Madrid in Spain or Lednice-Valtice in the Czech Republic, but it seems to me the three ones are enough so far. What about Polish palaces? Which of them are worth visiting?

Live your american dream!

MARIA PYTLAK, WIKTORIA SIEKIERSKA

Have you ever dreamed about being an American high school student? Now it's possible! May we present to you FLEX - Future Leaders Exchange Program that gives you a chance to make your dream come true!

One of our students, Kacper Montewka, got the chance to spend a school year in the United States and, after his return, agreed to answer some of your most frequently asked questions about the benefits, his life abroad and the program itself.

What part of the exchange program did you find the best?

For me the most enjoyable part of the FLEX program was a unique opportunity to meet great people from all around the planet, students from Asia, Africa and Europe, each of them with an amazing attitude and willingness to change the world we all live in. Up to this day I stay in touch with friends I made while being an exchange student.

How much did the trip influence your language skills?

Tremendously. The fact that all of the problems with fluent speaking are gone adds me a lot of confidence. Even after the end of the program I speak English almost everyday, so I'm glad I've improved myself in this area.

How do the teachers treat the students from foreign countries?

Honestly, I didn't notice any difference in the way teachers treated me, or any other exchange student in comparison to American students. Of course, at the beginning they will ask you some questions, as they are curious about your person, introduce you to the classmates and have a short discussion with you, but over time no one will really pay more attention to you than to the others.

How did your everyday routine change?

Hard question. For the most part my daily routine stayed identical. I found the host family very friendly and got along with them well. We cherished the same goals and values in our lives. We spent the weekends together and walked around the neighborhood in the evenings. What changed in the most positive way was the amount of free time I had after school. I could use it to hang out with my best friends, or be a part of a sports team. And the most important, remember that your hosts are volunteers, they invited you to their lives, so treat them well and with respect.

Many students ask, 'Will I have to repeat school when I return? If not, will I have to pass some kind of exams?'

It all depends on your plans. If you decide not to repeat the year, there is an option to end the program earlier (April/May), as most of Polish schools require some exams. In my case, I didn't even consider such an option. First of all, studying to those tests would

have taken me plenty of time, which I should have been using to get my American experience. Furthermore, it could be less effective than learning. Mixing one with the other just doesn't make sense to me, as the goals of the program get lost somewhere on the way.

Is missing a whole one school year worth it?

No pain, no gain. You need to be aware that American school can't offer you the same or similar level of education as Polish school does. Although there is much you can do instead, playing in a school's sport team, or trying your best at woodcrafting are some of the examples. It was a totally different year from the others in my life. I'm sure it was worth it, but accommodating to the old reality is tough.

How much does it cost?

FLEX program is sponsored by the U.S. Department of State. It means that all of the expenses, including plane tickets, are fully covered. As a FLEX finalist you will also get a monthly stipend (\$125) for necessities. If this money is not enough, you can ask your parents to send you more (on your own bank account), however, in my opinion it is a great moment to learn more about creating a spending plan and become more independent. For bigger, school related expenses, like trips, sports equipment, you have \$300 accidental budget for the whole year.

Exchange program itself is an experience that I recommend to everyone that wants to expand their own horizons. It gives you other perspectives and flips your life upside down. You can try so many new things that you've never done before, meet amazing people, make tons of memories and visit places known to you only from the movies. This one year gives you plenty of benefits, you improve your language skills, become more independent and grow as a person.

If you are not afraid of changes, open for new friendships, cultures, apply! Should you have any questions, don't hesitate to ask!

Learn more about Kacper's experience!

Zamoyskie początki

N. W.

Moje pierwsze dni w tej szkole były chyba dość zwyczajne. Gdy pierwszy raz przyjechałam tu, aby oddać potrzebne dokumenty, postanowiłam przejść się po szkole, lecz szybko zostałam wygoniona przez pana woźnego. Pomyślałam sobie, że zapowiada się ciekawie. Druga tura oddawania dokumentów była bardziej stresująca. Znałam już część mojej klasy z messenger'a, niby mieliśmy się spotkać, ale dziwnym trafem się nie udało. W sumie chyba nikt z nas jakoś się do tego nie palił.

Dzień przed rozpoczęciem roku szkolnego w ogóle nie byłam zestresowana, za to gdy włożyłam już białą koszulę i wsiałam do autobusu... oj przydałoby się coś na ból brzucha...

Większość klasy była już w auli, gdy ja dopiero wysiadałam z autobusu. Myślałam sobie tylko, żeby z kimś się zaprzyjaźnić, nie zamierzałam podpieierać ścian.

Po rozpoczęciu roku, na którym w sumie poznałam kilka osób wybraliśmy się na spotkanie. Klasa była zdecydowanie w moim stylu, wreszcie nie byłam jedynym człowiekiem, któremu jakkolwiek zależało na nauce w całej klasie.

Pierwszy tydzień w szkole był genialny, ale zarazem przerażający... Szczególnie lekcja fizyki z panem Feiglem... od razu wiedziałam, że bardzo polubię ten przedmiot ;) Podobnie było na pierwszej lekcji polskiego u pana Deniziaka, wiedziałam, że będzie ciężko, ale ję-

zyk polski zawsze był w moim sercu... Do teraz zastanawiam co robię na mat-fiz-chemie, ale to zawsze było takie moje mini marzenie.

Oczywiście, chyba jak każdego zamoyszcza-ka wykańczają mnie schody... Szczególnie bycie spóźnionym na pierwszą lekcją w 301... Bieg w maseczce nie należy do najprzyjemniejszych. No i nasze kochane koleżki w toalecie... przynajmniej papier zazwyczaj jest.

I tak wszystkie niedogodności wynagradza mi (no i zamoyszczakom oczywiście) bufet. Kanapki na gorąco zdecydowanie zdobyły moje serce (kanapka USA to jedna z lepszych rzeczy jakie jadłam), ale kawa zdecydowanie utrzymuje się tuż za nimi w rankingu.

No i oczywiście zostaje kwestia ludzi. Domyślałam się, że ktoś z mojej klasy na pewno to czyta, więc pozdrawiam serdecznie. Zdecydowanie umilacie mi naukę przedmiotów, za którymi mniej przepadam (kto wie to wie ;)), ciężko jest się z wami rozstać na czas siedzenia w domu.

No więc dotarliśmy do końca, podsumowanie prawie dwóch miesięcy w liceum im. Jana Zamoyskiego uważam za zakończone! Trzymajcie się w domkach i bądźcie zdrowi i szczęśliwi.

Debata jak mecz

MARIA WYSZYŃSKA

Pomimo tego, że dzielą nas tysiące kilometrów, od zawsze dużą popularnością w Polsce cieszą się wybory prezydenckie w Stanach Zjednoczonych. Ostatnio mogliśmy oglądać aż dwie debaty związane z tegorocznymi wyborami. Oczywiście wzbudziły w nas ogromne emocje, ponieważ walka w nich jest zacięta i „wszystkie chwyt są dozwolone”.

Czy w Polsce tego typu brutalne rozmowy mogłyby mieć miejsce? Czy nasi polscy wyborcy pozytywnie przyjęliby „argumentum ad personam”? Czy przerywanie wypowiedzi drugiego kandydata zostałoby dobrze odebrane?

Pewnie większość z Was odpowiedziała na te pytania przecząco. Otóż kultura debaty w Europie i w USA bardzo się od siebie różni. Postaram się przenieść to na płaszczyznę sportową. Sportem narodowym w Stanach Zjednoczonych jest futbol. Amerykanie po prostu uwielbiają tę bezwzględną dyscyplinę. To brutalna gra, w której liczy się krzepa. Jest przepełniona kontaktem fizycznym z drużyną przeciwną i brak w niej jakiegokolwiek finezji. W Europie widzimy kompletnie inną sytuację. Jednym z ulubionych sportów większości Europejczyków jest piłka nożna. Gra, w której praktycznie każdy kontakt fizyczny między graczami karany jest przez arbitra, a faulowanie przeciwnika jest źle przyjmowane przez kibiców. Gra ta polega na tzw. „wykiwaniu” gracza drużyny przeciwnej, czyli na umiejętnym przechytrzeniu go bez jakiegokolwiek kontaktu z nim.

Analogiczną sytuację dostrzegamy w debacie. Styl debat w USA przypomina nam bardziej ostrą wymianę zdań. Kandydaci wchodzą sobie w słowo, ich argumenty często odnoszą się na przykład do członków rodziny kontrkandydata. Czasem na debatach padają nawet wulgaryzmy. Wyborca w Stanach Zjednoczony jest obyty z tego typu retoryką. Debatę traktują bardziej jak mecz, szczególnie w czasach pandemii, kiedy wszystkie wydarzenia

sportowe są odwołane. w którym kibicują swojemu kandydatowi i są z niego dumni, gdy ten wygra brutalną batalię słowną. Taki styl rozmów jest mocno zakorzeniony w amerykańskiej kulturze, głównie przez szeroko rozumiane wolności i swobody obywatelskie.

W europejskiej kulturze nie ma mowy o takim zachowaniu. Podczas debat ostrej krytyce poddawane są wypowiedzi uderzające w życie prywatne danego kandydata. Praktycznie od razu opinia publiczna uznaje to za brak merytorycznych argumentów, a kandydat dyskredytuje się w jej oczach. Przerywanie wypowiedzi kontrkandydatom ma miejsce bardzo rzadko, a czasem nawet nie jest możliwe przez wyłączone podczas wypowiedzi innych kandydatów mikrofony. Wulgaryzmy w naszej debacie praktycznie nie występują. Różne jest też podejście wyborców do debaty. Większość z nich ogląda ją, aby zebrać informacje o kandydatach, poznać ich stanowisko w ważnych sprawach i ogólny światopogląd. Część Polaków, dopiero oglądając debatę, wybiera kandydata, na którego odda głos.

Kompletnie inny jest też cel debaty europejskiej i tej w USA. W Ameryce mamy do czynienia z pokazem sił, regularną bitwą słowną i z chwytami poniżej pasa, zaś w Europie spotykamy się z zadawaniem trudnych, niewygodnych i kłopotliwych pytań, lecz nieodnoszących się personalnie do danego kandydata. Zadaniem uczestnika debaty jest wybrnięcie z twarzą z tego niełatwego położenia, między innymi poprzez wyprzedzanie pytań prowadzącego i formułowanie logicznych i merytorycznych argumentów. Właśnie ta umiejętność jest najbardziej ceniona przez europejską opinię publiczną.

Wystarczy chcieć!

HANIA WÓJCICKA

Życie stawia przed nami różne wyzwania. Wielokrotnie musimy pokonywać trudności, mierzyć się z przeciwnościami, przełamywać bariery. Czasem są to ograniczenia naszego ciała, umysłu, charakteru, czasem zewnętrzne, niesprzyjające okoliczności. Różnie sobie z tym radzimy - niektórzy rezygnują już przy pierwszych przeszkodach, załamują się z powodu porażki i długo nie potrafią się z nią pogodzić. Są też tacy, których upór i zaciętość nie wygasają - ci walczą do końca. W tym artykule chcę opowiedzieć historie trzech osób, które swoim niebywałym uporem, wytrwałością i ciężką pracą udowadniają, że wszystko jest możliwe.

Jan Mela

Urodzony w 1988 roku Jan Mela stanowi autorytet, wzór do naśladowania dla wielu ludzi. Życie Janka nie należało do najłatwiejszych. Wszystko zaczęło się w 2002 roku, kiedy chłopak stracił nogę i połowę przedramienia. Od tej pory musiał toczyć ciężką walkę ze swoimi barierami. Początkowo stracił chęć do życia. Wypadek odebrał mu młodzieńczą radość i perspektywy, jednak dzięki wsparciu bliskich, nie poddał się. W 2004 roku dokonał niebywałej rzeczy - zdobył dwa bieguny Ziemi, udowadniając tym, że można osiągnąć wszystko, jeśli tylko ma się chęci i wolę walki. Mela nie osiadł na laurach. Już w 2008 roku odbył wyprawę na Kilimandżaro, następnie w 2009 roku zdobył Elbrus. Godna uwagi jest również jego wyprawa na El Capitan, którą odbył rok później. W 2013 roku powstał film pt. „Mój biegun” inspirowany dokonaniem nastoletniego bohatera. Możemy w nim zobaczyć, jak ciężka była droga chłopaka do zrealizowania zamierzonych planów i jak niebywałą wytrwałością musiał się on wykazać.

Natalia Patryka

Polska tenisistka stołowa Natalia Patryka już od pierwszych dni musiała podejmować walkę, którą narzucał jej brak prawego przedramienia. Dzięki ogromnej ambicji i wielkiemu zaangażowaniu już w wieku 18 lat zdobyła srebrny medal w pojedynku mistrzostw Polski. Wart uwagi jest fakt, że dziewczyna mierzyła się z uczestnikami pełnosprawnymi. Dwa lata później, w mistrzostwach Europy została drużynową srebrną medalistką. To był naprawdę wielki sukces! Mało tego, Natalia jest dwukrotną złotą medalistką Mistrzostw Świata w grze pojedynczej! Są to tylko przykłady zapierających dech w piersiach osiągnięć bohaterki, która swoją postawą zmienia oblicze sportu.

Katarzyna Rogowiec

Następnym przykładem, pokazującym, że chcieć to móc jest Katarzyna Rogowiec. Jako malutka, niespełna trzyletnia dziewczynka straciła obie ręce w wypadku przy sianokosach. Mimo niesamowicie trudnego startu, nie poddała się. Niejeden pełnosprawny sportowiec może jej pozazdrościć sukcesów. Wielokrotnie brała udział w Mistrzostwach Świata, a ponadto zawsze plasowała się w czołówce. W 2011 roku została wyróżniona złotym medalem w kategorii biegów narciarskich. W Igrzyskach Paraolimpijskich wynagrodzono jej zaangażowanie, ciężką pracę, trud i zdolności aż trzy razy. Oczywiście to tylko nieliczne z ogromnej serii jej osiągnięć. Uważam, że Kasia bez wątplenia zasługuje na podziw, ponieważ dokonała fascynujących rzeczy!

W życiu nie da się uciec od trudności i przeszkód. Najważniejsze jest jednak to, by próbować sobie z nimi poradzić za wszelką cenę. Przytoczone historie są niezbitym dowodem na to, że zawsze możemy osiągnąć swój cel. Myślę, że mogą stanowić one dla nas drogowskaz, a także pomóc wielu z nas docenić, jak szerokie mamy możliwości. Na koniec życzę Wam wytrwałości w dążeniu do spełnienia swoich marzeń!

Baran czy owca

KAMILA PERKOWSKA

Jest wrześnie popołudnie. Razem z rodzicami i naszą maltanką Meggie jedziemy na działkę do znajomych. Słuchamy muzyki i rozmawiamy na same przyjemne, lekkie tematy. Otwieram okno samochodu; wiatr rozwiewa moje włosy, a świeże powietrze wypełnia mi płuca. Powoli docieramy na miejsce i decydujemy, że wybierzemy się na spacer po okolicy. Krajobraz jest bardzo urokliwy: teren zielony i lekko pofałdowany, w oddali gęsty las, wiejskie domki i skromne gospodarstwa rolne rozsypane po okolicy. Niebo - błękitne i bezchmurne, złote promienie słońca ogrzewają nasze twarze. Spacerując po ukwieconej łące, rozkoszujemy się urokami tego pięknego, wczesnojesiennego dnia. Meggie świetnie się bawi; buszuje w wysokiej trawie i od czasu do czasu szczeeka, aby dodać sobie animuszu.

Po jakimś czasie docieramy na malowniczą polanę, gdzie pasie się stado owiec. Jest ich około dziewięciu. Gdy tylko nas zauważają, zaczynają zmierzać w naszą stronę. Wyglądają na pokojowo nastawione, więc też się do nich zbliżamy. Mam słabość do zwierząt wszelkiej maści, podchodzę zatem do najmniejszej z owieczek. Zwierzę bacznie się mi przygląda, wacha moją dłoń i kiedy jest już pewne, że może mi ufać, nadstawia główkę

do pieszczoł. Jestem zauroczona tym rozkosznym stworzeniem i najchętniej została bym na polanie cały dzień, jednak robi się późno i musimy już wracać. Rzucam ostatnie spojrzenie na owce i, ociągając się, odchodzę.

-Do jasnej Anielki! Ten baran bodzie! - po chwili rozlega się piskliwy głos znajomej rodziców, pani Żanety. - Do jasnej Anielki!

Szybko się odwracam i moim oczom ukazuje się wściekły baran, który biegnie prosto na nas! W przypływie desperacji chowam się za przydrożną brzozą i usiłuję uchronić się przed szarżą rozsierzonego zwierzęcia.

- Ależ ten baran naciera prosto na mnie! Do jasnej Anielki! - powtarzam pod nosem ulubione powiedzenie pani Żanety. - Co robić?! Uciekać? Nie, nie ma czasu. Do jasnej, zezowatej, skąpej Anielki!

Tymczasem stworzenie dociera już w miejsce mojej kryjówki, lecz nawet się przy mnie nie zatrzymuje. Omija brzożkę i wciąż gna do przodu. Jeśli nie na mnie, to gdzież tak pędzi? Nagle uświadamiam sobie prawdę, lecz jest już za późno, abym mogła zapobiec katastrofie. Meggie! Baran naciera na moją malutką sunię, która nie jest nawet świadoma zagrożenia! Z pewnością pomylił ją z małą owcą, jest przecież taka białutka i puchata. I wtedy, kiedy jest już tak blisko do wypadku, moja mama pojawia się nagle niczym Perseusz i ratuje bezbronną Andromedę od krwiożerczego potwora! A prościej mówiąc: bierze Meggie na ręce i ustawia się bokiem do barana, co całkowicie go dekoncentruje, bo powierzchnia, w którą mógłby uderzyć nagle się zmniejsza. Zwierzę patrzy na moją mamę zdziwionym wzrokiem i powoli odchodzi.

I wtedy pewien szczegół przykuwa moją uwagę. Przyglądam się stworzeniu raz jeszcze i wtedy jestem już pewna. Przecież to zwierzę nie ma rogów. Toż to nie baran, to owca! W dodatku, dużo mniejsza niż wydawała mi się być w chwili ataku. I w tym momencie pozostaje tylko powtórzyć: „Do jasnej Anielki!”.

Trzask!, potem syk, tak dobrze znany, przypominający nieco płacz dziecka zaraz po urodzeniu, i pomarańczowy płomień tańczył już na zapałce. Chłopak zafascynowany patrzył, jak zachłanna iskra pożera drewnienko i kiedy czuł, że ogień liże już opuszki palców, dzielił się małym cudem z długim knotem. A potem kolejnym. I kolejnym.

Trzask! Sss...

Woskowe świece były wszędzie jak okiem sięgnąć, aż po sam kraniec horyzontu. Było ich tak wiele, każda kusza swoją nieskalaną bielą. Tak wiele, a czasu tak mało. A on odpowiadał na ich nieme wezwanie, powoływał do życia kolejne płomienie i kolejne, i kolejne, choć tyle ich już tańczyło w rytm nieznanego mu melodii.

Trzask! Sss...

Każda tak piękna, wyjątkowa i cenna. Jedne świeciły mocno i równo, inne ledwo się tliły, ale w końcu to były *jego* świece. Musiał o nie dbać i pilnować, by wciąż roztaczały swój blask. Niekiedy stał pośród tego wszystkiego, rozpaczliwie rzucając się między dogorywającymi płomyczkami, ratując je ostatkiem sił. Czasem siedział w epicentrum szalonej farsy, otoczony przez koncentryczne kręgi obłąkańczej manii. Policzki miał rumiane, drżące dłonie pokryte pęcherzami bezwiednie łamały zapałki na cieniutkie drzazgi, opróżnione pudełka piętrzyły się nad nim, jakby próbowały go zganić. Wtedy w polu widzenia pojawiła się ona. Zauważał kolejną świeczkę; tak blisko, na wyciągnięcie ręki! Moment zawahania - szczupłe palce zamarły z zapałką przygotowaną do egzekucji. I nie było już odwrotu.

Trzask! Sss...

Och! Cóż za cudowne uczucie! Ciepło rozlało się w duszy i w sercu. Gdyby parafina potrafiła odurzyć, on byłby nią pijany. Tęczówki płonęły na niebiesko, węgielki źrenic zachłannie wchłaniały ogień.

Zastanawiał się, kiedy któraś z ukochanych świec go sparzy; prędzej jednak chyba czołgałby się w wosku, chory od poparzeń, niż ot tak porzucił swój syzyfowy dorobek.

Powietrze drgało gorączkowo, otulając go niespokojnym płaszczem żarliwej pasji. Świec tak wiele... Czasu tak mało... Ogień! Dajcie ognia!

Trzask! Sss... Trzask! Sss...

Aż pewnego dnia...

Przyszedł wiatr.

Z północy? Ze wschodu? A może zewsząd? Zjawił się, zimny i bezlitosny, przetoczył przez jego wspaniałe tragiczne/tragicznie wspaniałe pole blasku. Ot tak, po prostu. W najkrótszej z możliwych chwil.

Świece zgasły. Co do jednej.

Przyszedł mrok.

Dojmujący chłód przenikał do szpiku kości, świat zanurzył się w bezkresnej ciemności, a jego oczy nie płonęły już na niebiesko, ani w ogóle na żaden kolor.

I tylko dym unosił się nad rozlanym woskiem, smutnym pomnikiem dnia wczorajszego. Tylko ulotny, duszący dym.

Nie było knotów i świec, i zapałek. Nie było... Z piersi wyrwał się mu urywany śmiech; nawet echo nie wróciło.

Był już tylko dym i wosk, a jego dusza zastygła w niemym krzyku, niczym figura Madam Tussauds.

Wypaliłem się.

Sss...

Latte karmelowe

ZUZANNA ZEMBOWICZ

Zapach świeżo parzonej kawy mieszał się z wonią wilgoci z zewnątrz, a kojąca muzyka współgrała z cichym szumem deszczu. W tak paskudną pogodę klienci niczym ćmy Igniełi do ciepłego światła bijącego z kawiarni. Zmoknięci i przygnębieni, bez wahania kupowali gorące napoje i desery, licząc, że odrobina cukru coś zmieni w ich nastroju. Właścicielka kawiarni, słusznego wzrostu Irena, znała już odpowiedź na te nadzieje. W milczeniu jednak przyjmowała zamówienia, nie chcąc do końca rujnować dnia odwiedzających przybytek osób.

Chłodne, październikowe popołudnie odbijało się również na jej samopoczuciu, lecz niezadowolone skrzętnie skrywała pod uśmiechem. Ten schodził jej z twarzy wyłącznie wtedy, gdy niesforne, ciemne włosy, zamiast grzecznie trwać w warkoczu, drażniły jej policzki. Nawet wtedy jej czoło marszczyło się tylko na moment, by zaraz rozpogodzić się w łagodnym wyrazie.

Do kawiarni wpadła wraz z wiatrem kolejna klientka. Przez chwilę mocowała się z drzwiami, a gdy te wreszcie odcięły napływ zimnego powietrza, z szerokim i zaskakująco szczerym uśmiechem zwróciła się w stronę lady.

- Dzień dobry - rzuciła radośnie w stronę właścicielki, lekkim krokiem podchodząc w stronę kasy. Jej oklapnięte od wilgoci włosy nie prezentowały się ponuro czy żałośnie, lecz nadawały nieznajomej postaci uroku, choć może to wrażenie tworzył blask bijący od oblicza kobiety. Roziskrzzone oczy przebiegły po wiszącej na ścianie ofercie, a gdy natrafiły na odpowiednią pozycję, uśmiech, o ile to możliwe, stał się jeszcze większy. Świergotliwym głosem, który idealnie pasował do jej drobnej postaci, złożyła zamówienie.

- Latte karmelowe poproszę.

Przyglądając się z zainteresowaniem, jak baristka je przygotowuje, opadła na stojący obok stołek.

- Okropna pogoda, prawda? - w jej tonie trudno było doszukać się skargi, prędzej zwykłego stwierdzenia faktu.

- Okropna, okropna.

- Oby się niedługo rozpogodziło.

Irenie przyszło przez myśl, że już samo wejście nowej klientki wprowadziło trochę słońca, lecz pominęła tę myśl milczeniem. Postawiła gotową kawę przed kobietą i uśmiechnęła się miło, a co ważniejsze, szczerze.

- Smacznego życzę.

Dziewczyna podziękowała skinieniem głowy i zabrała napój. Pociągnęła solidny łyk.

- Niesamowita - mruknęła z rozmarzeniem.
- Nie jest przypadkiem gorąca?
- Smak wszystko wynagrodził.

Wizja uderzyła w Irenę nagle niczym grom z jasnego nieba. Nie ujrzała nic specjalnego, ot, nieprzyjemne spotkanie rozkoszującej się właśnie kawą blondynki z dawnym znajomym. Nie zagrażało ono życiu czy zdrowiu. Jedyne, co ucierpi, to samopoczucie dziewczyny. A jednak wieszczce żal się zrobiło drobnej postaci, żal czekającej ją przykrości. Nie zasługiwała, by ktoś kilkoma słowami zniweczył jej dobry nastrój. Odetchnęła głęboko i przetrzała znużone oczy. Gdyby tak po raz kolejny zagrać z przyszłością? Rzucić wyzwanie Mojrom? To przecież drobnostka, nic niewarta chwila. Może tym razem opłaca się zaryzykować? Skrzywiła się na moment i już chciała odpuścić, jednak jej własne odczucia wyduśliły z jej piersi cichy okrzyk.

- Niech pani poczeka!

Blondynka przystanęła i obdarzyła Irenę pytającym wzrokiem.

- Tak?

- Gdy pani upadnie dziś rękawiczka, proszę ją natychmiast podnieść.

- Słucham?

- Wie pani, dziś tak mokro, jeszcze pani ona zamoknie - zaczęła się nerwowo tłumaczyć, lecz przerwał jej siedzący niedaleko mężczyzna, stały klient kawiarni.

- Niech pani posłucha Irenki, pani...

- Natalia.

- ...pani Natalio. Jej słowa mogą brzmieć nieco absurdalnie, ale ona wie, co mówi.

Przemawiający właśnie Rafał sam kilkakrotnie usłyszał podobne rady od właścicielki i te zawsze przynosiły pozytywne efekty. Domyślając się natury daru kobiety, nie wahał się ją wspomóc. Nieprzekonana Natalia skinęła głową i opuściła lokal, a po jej obecności pozostał wyłącznie paragon.

*

W pewnym momencie Irena straciła rachubę obsługiwanych klientów. Jak w transie przyrządzała kolejne zamówienia, sprzątała stoliki i przyjmowała zapłatę. Powieki ciążyły jej coraz bardziej, lecz musiało minąć jeszcze parę godzin, nim będzie mogła pozwolić odpocząć oczom.

Nagle do kawiarni wpadła blondwłosa kobieta z szerokim i zaskakująco szczerym uśmiechem na ustach.

- Dzień dobry - jej głos poniósł się już od progu. Lekkim krokiem podeszła do kontuaru i przebiegła wzrokiem po wiszącej na ścianie ofercie.

- Latte karmelowe poproszę.

- Tak pani smakowało? - zagała rozbawiona baristka.

- Przepraszam, ale pani musiała mnie z kimś pomylić. Ja tu jestem pierwszy raz.

Irena zamarła w pół ruchu, z groteskowo wyciągniętą ręką. Senność minęła jak ręką odjął.

- Naprawdę? - rzuciła okiem na zegarek, lecz ten dokonał swojego żywota już parę miesięcy temu, a obecnie pełnił funkcję ozdobną. - Och, faktycznie musiało mi się coś pomieszać.

Jednak dziewczyna w każdym calu przypominała Natalię - od przemokniętych włosów przez rdzawy płaszcz aż po eleganckie kozaki. Nawet czarne, skórzane rękawiczki pozostały te same. Brunetka zaczęła przygotowywać wskazany napój. Czoło marszczyło się delikatnie pod wpływem dezorientowania. Umysł podsunął pewne wyjaśnienie, lecz Irena wciąż nie potrafiła go przyjąć.

- Okropna pogoda, prawda?

- Okropna, okropna.

- Oby się niedługo rozpogodziło.

Postawiła gotową kawę przed kobietą, lecz zamiast uśmiechu na jej twarzy widniało wyłącznie zmartwienie.

- Smacznego życzę.

Dziewczyna podziękowała skinieniem głowy i zabrała wcześniej opłacony napój. Pociągnęła solidny łyk.

- Niesamowita - mruknęła z rozmarzeniem.
- Nie jest przypadkiem gorąca?
- Smak wszystko wynagrodził.

Wizja nadeszła ponownie, lecz tym razem Irena była na nią w pełni przygotowana. Ze stoickim spokojem obserwowała rozgrywające się przed jej oczami wydarzenia. Była pewna, że z tyłu głowy słyszy drwiący śmiech. Oczywiście, że nie mogła tego zmienić. Najwyraźniej czekająca Natalia rozmowa była zbyt ważna, by czas mógł ją pominąć. Jedyne, co mogło teraz pocieszyć wieszczkę, to fakt, że przynajmniej nie spełnił się najgorszy scenariusz.

Natalia lekkim krokiem opuściła lokal, a Irena powiodła za nią smutnym wzrokiem.

Może dziewczyna jeszcze tutaj wróci.

Może nic złego się jej nie przytrafi.

Może staną się sobie bliskie, jeśli czas ich nie rozdzieli.

Irena doskonale знаła odpowiedź na każde z tych przypuszczeń.

Jak ocieplić jesienne wieczory?

HANNA WÓJCICKA

Wspólnie z babcią bardzo często gotujemy, pieczemy, przyrządzamy rozmaite potrawy, dzięki temu możemy razem spędzić wiele, zapadających głęboko w pamięć, chwil. Jednak największą radość sprawia nam przygotowanie pysznego ciasta drożdżowego, które w chłodne, jesienne wieczory ociepla nasze serca. Ten wypiek jest naprawdę przepyszny! Chciałabym podzielić się z Wami naszym przepisem, dlatego stworzyłam dla Was kilka wskazówek w formie wywiadu z babcią.

- Babciu, jakich składników będziemy potrzebować, aby wyczarować ciasto drożdżowe? - zapytałam babcię.

- 700g mąki pszennej, 6 łyżek cukru, 2 łyżeczki cukru waniliowego, 3 jajka oraz 40g świeżych drożdży. Dodamy również około 500ml mleka, 6 łyżeczek oleju i szczyptę soli. Aby kruszonka wyszła znakomita, będziemy potrzebować 150g mąki pszennej, 4 łyżki cukru i 120g masła - z miłością w głosie odpowiedziała babcia.

- Dziękuję, a czy mogłabyś opowiedzieć o sposobie przygotowania? - takie pytanie zadałam babci.

- Rozkruszone drożdże wymieszać łyżką cukru, lekko ciepłym mlekiem i paroma łyżkami mąki (tak, aby powstał zaczyn o konsystencji gęstej śmietany). Zaczyn przykryć ściereczką i odstawić w ciepłe miejsce na ok. 10- 15 minut do wyrośnięcia. Następnie, pozostałą mąkę wsypać do dużej miski. Potem dodać resztę cukru, cukier waniliowy, jajka, szczyptę soli, olej i wyrośnięty zaczyn. Wyrobić ciasto - można zrobić to mikserem lub za pomocą rąk. Później należy przykryć ściereczką i odstawić w ciepłe miejsce, aby podwoiło swoją objętość. Gdy ciasto będzie wyrastało, należy zagnieść wszystkie składniki na kruszonkę, a następnie schować ją do lodówki. Po wyrośnięciu ciasta trzeba przełożyć je do formy do pieczenia i posypać kruszonką. Wypiek należy piec przez około 45-50 minut w temperaturze 180 stopni Celsjusza - z pasją w głosie odpowiedziała babcia.

- Dziękuję bardzo!- odpowiedziałam zapracowanej staruszce.

Mamy nadzieję, że skorzystacie z tego przepisu, a efekt końcowy Was pozytywnie zaskoczy!

Rap o Janie Kochanowskim

KARINA SZUTKO

CZĘŚĆ 1 - PIEŚNI

Oto Rap o Janie Kochanowskim z Czarnolasu!
Dajcie mi zatem wenę, O muzy z Parnasu
Dodajmy trochę rozrywki do tego kwasu
Bo w końcu do matury jest coraz mniej czasu

Najpierw pieśni, pięknej treści, pieśni nad pieśniami
Dziwiętnasta jest o dobrej sławie, zobaczcie sami
Kto mądry, niech szerzy porządek między nami
A kto odważny, niechaj walczy z poganami

To właśnie nam Bóg dał zająć najwyższe trony
Więc myślny godnie, bo inaczej człowiek jest stracony
Autorem jest poeta doctus, poeta uczony
Znający historię i kulturę z każdej strony

Carmen dwadzieścia to epikureizmu odkrycia
Wino jest topossem wyrażającym radość życia
Naszym losem rządzi fortuna nie do zbycia
Carpe diem, kochani, póki jest co do picia

Podczas biesiady podziały stanowe tracą na wartości
Trzeba się bawić, a nie myśleć o przyszłości
I tak jej nie znamy i żyjemy w niepewności
A co z niego za poeta, gdy jest w stanie trzeźwości

„Czego chcesz od nas Panie za twe hojne dary?”
To deus artifex z pieśni dwudziestej piątej, stary
Bóg buduje idealny świat i pije wino z czary
A jego geniusz twórczy nigdy nie zna miary

Nie potrzebuje ofiar materialnych od ludności
I tak wszystko należy do jego osobistości
Oczekuje od nas jedynie postawy wdzięczności
Za harmonię, piękno i świata doskonałości

Teraz pieśń dziewiątą dopuśćmy do głosu
Zachęca do zabawy, więc przynieście wina i bigosu
Bóg i Fortuna rządzą nami, stworzonymi z chaosu
Czerpmy radość ze wszystkiego, znośmy zmienność losu

Cnota jest naczelną wartością starożytności
Czyli męstwo, roztropność i ciut sprawiedliwości
Podmiot liryczny pochwała stoickie jakości
Mędrzec nie chce bogactwa, bo te zniewala po całości

Kolejna pieśń dziewiąta, lecz tym razem wtóre księgi
Jednego dnia radość, drugiego przechodzisz męki
Fortuna w jednej chwili bogacza stworzy z włóczęgi
Nie lekceważ nigdy Boga potęgi

Wszystko się zmienia niczym pory roku
Bądź tego świadom, bo będziesz w ciężkim szoku
Zmiany są naturą człowieka z Bożego wyroku
Więc serce jednakie zachowuj na każdym kroku

Dwadzieścia cztery, artysta i jego dwoistość natury
Niczym nieśmiertelny ptak wzleci ponad najwyższe góry
Nawiązuje do twórczości Horacego, który
W Rzymie stawiał poezji fundamenty i mury

Podmiot liryczny nie ukrywa świadomości
Swej wielkości, sławy i nieśmiertelności
I mimo że niedługo zostaną z niego kości
Przyszłe pokolenia będą uczyć się jego twórczości!

Inspirowane twórczością Jana Kochanowskiego; Wykorzystane utwory - pieśni: XIX (księgi wtóre), XX (księgi pierwsze), IX (księgi pierwsze), IX (księgi wtóre), XXV (księgi wtóre), XXIV (księgi wtóre);

Noc trupów

FRANCISZEK KRZEMIENIEWSKI

osoby:

Wędrowiec
Śmierć
Duch dziewczyny
Duch młodzieńca
Chór szkieletów

Wędrowiec idzie drogą na skraju lasu. Wieje wiatr porywający liście. Pełnia księżyc oświetla drogę. Słychać odgłosy nocnych zwierząt. Koniec października.

Wśród nocnej zamieci, wśród srogiej wichury
błądy księżyc ledwo trupim światłem broczy

wędrowcowi drogę przesłoniły chmury
tajemniczy kształt na skraju lasu krąży.

Zmysły zaczął tracić, oczom nie dowierza
stanął zdjęty strachem, cały aż dygocze
oto stwór upiorny w jego stronę zmierza,
nie wie co ma począć, modlitwę mamrocze.

Mara coraz bliżej, wyłania się z mroku,
wędrowiec złękniiony, chcąc zawrócić kroku
niezdarny się potknął i padł w mokre liście;
sam nie wie, czy nie śni, czy to rzeczywiście
majaczy nad nim nieznana persona:

Oczu jej nie widać, choć wzrokiem przeszy-
wa,
twarz upiorna mrozi, choć kirem spowita,
twardo ona stąpa, czy nad gruntem sunie,
trudno jest ją przejrzeć bo na przemian ni-
kie,
w inny czas wyraźna, jakby z tego świata
na ramieniu długa, ciężka kosa wsparta
już wędrowiec wiedział co to za istota.

Wędrowiec:
Czyli to już moja wybiła godzina?
Jestem jeszcze młody, nie moja to wina,
że tą straszną koło lasu idę,
proszę o śmierci niechaj dziś nie ginę!

Śmierć:

Nie zabiorę cie dzisiaj, ale mej przestrogi
wysłuchać powinieneś nieszczęśniku nędzny
nie na darmo stoję w poprzek twojej drogi
czyli nigdy mnie spotkać nie byłeś chętny?

Wędrowiec:

Tak pamiętam, jak zeszłego bodaj roku,
w noc dziadów na cmentarz butnie się uda-
łem,
chcąc jakiegoś ducha dojrzeć bodaj śladu,
całą ją czekawszy bardzo się zawiodłem.

Śmierć:

Zwiedziony zwątpieś, wszak nic się nie stało
darmo siły mroczne wystawiać na próbę.
My się pojawimy, spodziewać się nas głupio
prosząc nas jedynie swoją prosisz zgubę.

Prośba wysłuchana, oto widzisz, stoję
a ty wystraszony boś się nie spodziewał,
wielkie masz szczęście, daruję życie twoje
ale noc tu spędzisz ze mną, żebyś wiedział,
jak łatwo na siebie wieczną ściągnąć mękę.

Zjawa usuwa się na bok i ogląda dziwy

Zjawa dziewczyny wyłania się spod ziemi
błada, w białej sukni, wychudła z boleści,
z twarzy upiorna choć pięknem się mieni,
o swojej niedoli pieśń takową wieści:

Duch dziewczyny:

Niechaj na mnie pomni każda,
która źle żyjąc wybierze
która kłamstwem kierowana
ofiary serca nie bierze.

Teraz w sercu pali rana
rana mieczem zadana
mieczem śmierci zadana
bom nikogo nie kochała.

Umarłam nie znając troski,
ani szczęścia prawdziwego
nigdy nie zaznam miłości
odrzucając tą jedynego

Bo według Bożego rozkazu,
kto miłość choć raz by odrzucił
nie zazna prawdziwej ni czasu
a do szczęścia nigdy nie wróci.

Po pierwszym drugi przyszedł,
miałam jeszcze nadzieję
i każdy następny porzucił
i zamiast kochać się śmieje

Mnie śmiech już nigdy nie dany
jedyną jest moją ulgą
jego opłakiwać rany
przez które obydwu cierpią

Bo według Bożego rozkazu
kto miłość choć raz by odrzucił
nie zazna prawdziwej ni czasu
a do szczęścia nigdy nie wróci.

Zbyt surowa moja kara
z roku na rok się pojawiać,
w noc której jestem winna,
przestrożę wędrowcom dawać

Noc ta mnie osądziła,
w której tragedia się rodzi
noc która nas obu zgubiła
była to noc jego śmierci

Nikt, nic nam już nie pomoże
moja kara i tak lekka
jakie on cierpi katusze
bo straszna go kara nęka

Wolę już piekła łańcuchy
wolałabym w proch się obrócić
niż sama, jak inne duchy
przestrożę tą tobie głosić

Bo według Bożego rozkazu
kto miłość choć raz by odrzucił
nie zazna prawdziwej ni czasu
a do szczęścia nigdy nie wróci...

Przeraźliwy krzyk wydała
rozdarła chustę na głowie
szczęka opadła w połowie
po czym opadła do piekła.

*Zjawa dziewczyny rozplywa się w przenika-
jącym ją świetle księżyca.
Ziemia otwiera się, a wychodzą z niej strasz-
liwe kościołupy.*

Trwoga wielka, co się dzieje
wszystkie stworzenie truchleje
z grobów umarli powstają
w jego stronę się zbliżają.

Pieśń kościołupów:

Straszne z nas upiorne zmyry,
zmurszałe powstają kości,
ale nie dla wiecznej kary,
lecz z złośliwej radości.

Dusze z czyścica wyciągamy
w taniec nasz je porywamy,
taki czas październikowy
by zabawić straszne stwory.

Kiedy zapada ciemna noc
kamień ciężki odwalimy,
biorąc spróchniałej kupy moc,
w świetle blasku tańczujemy.

Straszne z nas upiorne zmyry,
zmurszałe powstają kości
ale nie dla wiecznej kary,
lecz z złośliwej radości.

A kto by się nam ukazał,
kto by sam po nocy chadzał
też go w taniec porywamy
razem się naigrawamy.

Ciebie jednak nie porwiemy,
inną rzecz ci chcemy podać:
kiedyś się nie poróżnimy
i przestaniesz się nas lękać

Wielu o niej zapomniało
którą ujrzałeś na oczy
przez to na zawsze zaznało
ognia, co dusze ich toczy.

Na nic pieniądze, bogactwa sława,
wszystko przemienie jako polna trawa,
która zielona zamieni się w żółtą,
a żółta zimą obróci się w zgniłą.

Bo choćby za toba rzesza tysięczna
każdy ruch śledząc, wielbiła twe życie,
w chwili twej śmierci, jaka by nie była
zapomni, zostawi cię jeszcze szybciej.

Dla nich umarli, choć cały czas żywy
bogactwa zgniłe nie dając uciechy,
w grób pchnęły tego z kim będziesz mówił
jego właśnie ten świat i sam siebie zgubił.

A my tańczmy dalej w szale
niech wirują kości trupie
niechaj jęczą w tańcu dusze
którym brak spokoju w grobie.

Szarpmy bijmy bez litości
w dzikim kole wszyscy równi
pan z swym chłopem w zawłości
a śmierć nam na kotle dudni.

Straszne z nas upiorne zmyry,
zmruszałe powstają kości
ale nie dla wiecznej kary,
lecz z złośliwej radości.

Skoro się ziemia roztworzyła pod lasem,
wrota piekielne buchnęły smrodem siarki,
szczęk maszyn katowskich aż wstrząsnął
wędrowcem,
zbladł cały ze strachu, ciało przeszły ciarki.

Z wrót piekielnych oto wyleciała dusza
ku zarannej gwiazdzie spojrzała szaleńczo,
od krzyku jej rozpacz zadrzała głusza,
przybliża się śpiewać pieśń swą potępieńczą:

Pieśń młodzieńca:

Zamknięta do raju droga,
kto życie swoje zatracił;
ja się zgubiłem bez Boga,
po śmierci nikt mnie nie zbawił.

W drzazgi na moje żądanie,
rozbiłem swe dawne życie,
by z piekła nocnym wracaniem
na zawsze dręczyć swe bycie.

Ile łask było straconych!
Nie wrócą ich żadne zaklęcia,
nie ma ratunków żadnych
dla mojego nieszczęścia.

Jestem tu by cię ostrzec:
Bo według Bożego rozkazu,
kto by świętynię ducha zburzył,
będzie zniszczony od razu
i po świecie będzie krążył
ogłaszać swoją niedolę.

Wszystkiego miałem w dostatku,
kwiat dziewcząt, co za mną wdychała,
nie leczył mego smutku,
który mą duszę oziębiał.

Jedną prawdziwie kochałem,
ona moim przekleństwem.
Za nią po nocach płakałem
przez nią się stałem szaleństwem.

Jej prawo by mnie odrzucić,
ja za to bezradny byłem,
choć mogłem do życia powrócić,
drogę rozpacz wybrałem.

Wygnałem wszystko co piękne,
a zaprosiłem ciemności,
dałem się bożkom zwieść chętnie,
chcąc ogrzać serca lutości.

Nie było dla mnie ratunku,
szybko staczałem się smutny...
Nie zaznam już nigdy spoczynku,
jak nie zaznałem już wtedy.

Com widział jako zbawiennie,
było szatańską pokusą,
choć było mi to wiadome
zawładnęło moją duszą.

Siedmiu, na moje życzenie
do duszy ogrodu weszło,
wielkie ich było zniszczenie,
nic po nich się nie ostało.

Bo według Bożego rozkazu,
kto by świątynię ducha zburzył,
będzie zniszczony od razu.

Los mój przybiłem pieczęcią.
Jedna miesiąc trwała,
druga już na zawsze na mnie zostać miała.

Po tej pieczęci zostałem rozpoznany.
Darmo, choć wyblakłe, to widoczne znaki,
próbowałem skrywać, wszak będąc ściganym,
od życia uciekłem, choć mój koniec taki

głośny się okazał, to zmarłem w ukryciu.
Zapomniany przez wszystkich, tutaj pod drzewem,
snem zasnąłem spokojnym, tak jak w powiciu
dziecko małe zasypia - sen skończony zgonem.

A ja znaleziony - do grobu złożony
do piekła byłem okrutnie strącony.

Zjawa znika w oddali.

Brama czerni znów otwarta.
Młodzieniec zabrany przez czarta,
za rok znów się odrodzi by ból swój roztrząsać,
a jego męka nie będzie mieć końca.

Bo według Bożego rozkazu,
kto by świątynię ducha zburzył,
będzie zniszczony od razu .

Śmierć rzecze:

Gwiazda wschodnia już wysoko majaczy,
nasze spotkanie końca musi dobiec.
Pamiętaj widzenia, wiedz co każde znaczy.
Niechaj choć twój, radosny będzie koniec.

*Wszystkie postacie nikną we mgle. Księżyc przesłaniają chmury
zapada ciemność, w której powoli zaczyna majaczyć świt.*

A wędrowiec dalej zmierza w domu stronę,
oczy jego tylko, widzeniem zamglone.
Pomni te widziadła, pod lasem spotkane;
choć mądrości przodków za brednie uznane,
od mąk piekielnych niewielu uratują,
o zmarłych nie myśląc, nie znając co czują,
dalej ślepi światem brną do dusz mogiły,
bo mądrym filozofom dziwy się nie śniły...

Gdzie słodki sen

RAFAŁ LISIECKI

Świt kruczoczarny na widnokręgu,
Gdzie światel rój wznawia swój dzień.
W skrytych fantazji słodkim zaprzęgu,
Minionych nocy wyraźny cień.

Pył swój zgotował Piaskowy Dziadek,
Bezlik stworzenia mrokiem spowity.
Marzenia pełne licznych zagadek,
Z marmuru postać, pomnik zabity.

Boska istota w śmiertelnym bycie,
Masek wszelakich do stroju Ci braknie.
Świat mój niestały w słów kolorycie,
Prawdy spragniony, pożywki łąknie.

Jak Ziemia, co z pyłu sferyczna się stała,
Wśród fal nieprzyjaciół harmonii doznała.
Tak Theia za blisko swe miejsce miała,
I równowagę tytana ponownie zachwiała.

Zmar gniewnych, spętanych nie życzę ja tobie,
Tylko kwiatów przepięknych w twym zacnym ogrodzie.
Byś w ramionach dnia perły zmrużyła obie.
I iluzją opleciona mkła ku zmysłów osłodzie.

MARTA KLEPACZKO

Oszronione irysy
Zimne wiatry w maju
Nitki strasznie splątane
Chłód w niebiańskim gaju

Oszronione irysy
Zieleń szadzią pokryta
Naostrzone nożyce
Ogród z wolna usycha

Oszronione irysy
Pąki poprzemarzane
Usta sine i nieme
Z innym światem związane

Miłość

JAN SKRZYSZOWSKI

W czymże ma miłość jest gorsza od Twojej?
Czemu mą torbą się brzydzisz tęczową?
Gdy nas widzisz, to po prostu nas olej.
A zamiast pięścią - weź rusz czasem głową...
Sam nie wiem, czy ty się brzydzisz, czy boisz,
Ale agresja to twoja odpowiedź.
Bezbronnych ludzi, niewinnych więc gnoisz
A po pobiciu - Komunia i spowiedź.
Czy gdyby Jezus we własnej postaci
Do marszu równości dzisiaj by doszedł
I nas, uciśnionych poparłby braci
Czy z Nim razem byś obronić nas poszedł?
Co dzień mnie męczą obawy, pytania
Czy to ja dzisiaj, czy moi koledzy
Ofiarą się staną tego powstania
Tępoty, strachu i głuchej niewiedzy
Czy naprawdę jestem Warszawy skazą?
Czy szpecę piękno jej swoim istnieniem?
Tak, u nas ludzi się zowie zarazą,
Polska takim nas obdarza imieniem.

Sens

EWA ZABOROWSKA

Każdy powiew wiatru, każdy śpiew słowika,
Każda ulotna chwila , do wieczności nas przybliża,
Mimo iż trudne i męczące jest życie człowieka,
Nie stawajmy w miejscu, niech czas nam nie ucieka,
 Nie zatrzymamy rzeki nurtu,
 Jak nie dogonimy odjeżdżającego pociągu,
 Na próżno trudzimy się, by to zmienić,
 Może tak właśnie musiało być,
 Podążajmy przez życie , nie marnując ani chwili,
Bo one odlecą w dal, na skrzydłach wielobarwnych motyli,
Nie traćmy czasu na to, co nam sprawia trudności,
 Róbmy to, co przynosi ze sobą wiele radości,
 Ucieszmy się momentem, który właśnie nastąpił,
 Uśmiechnijmy się, gdy deszcz na nas pokropił,
 Biegając bez tchu, po łąkach zielonych,
 Z rozwianym włosiem i czując się wolnym,
Na usta nasuwa się pytanie, które wymawiamy w ostateczności,
Czy tak właśnie chcemy dążyć do wieczności?

Vita

KACPER PRZYBYSZ

Na świecie tym żyjemy
Ciągłe życie analizujemy
Eksperymenty robimy
Istnienie swoje tracimy

Egzystując nieobecnie
Postępujemy bezpiecznie
Zawsze bezskutecznie
Aby żyć teraz wiecznie

Wieża

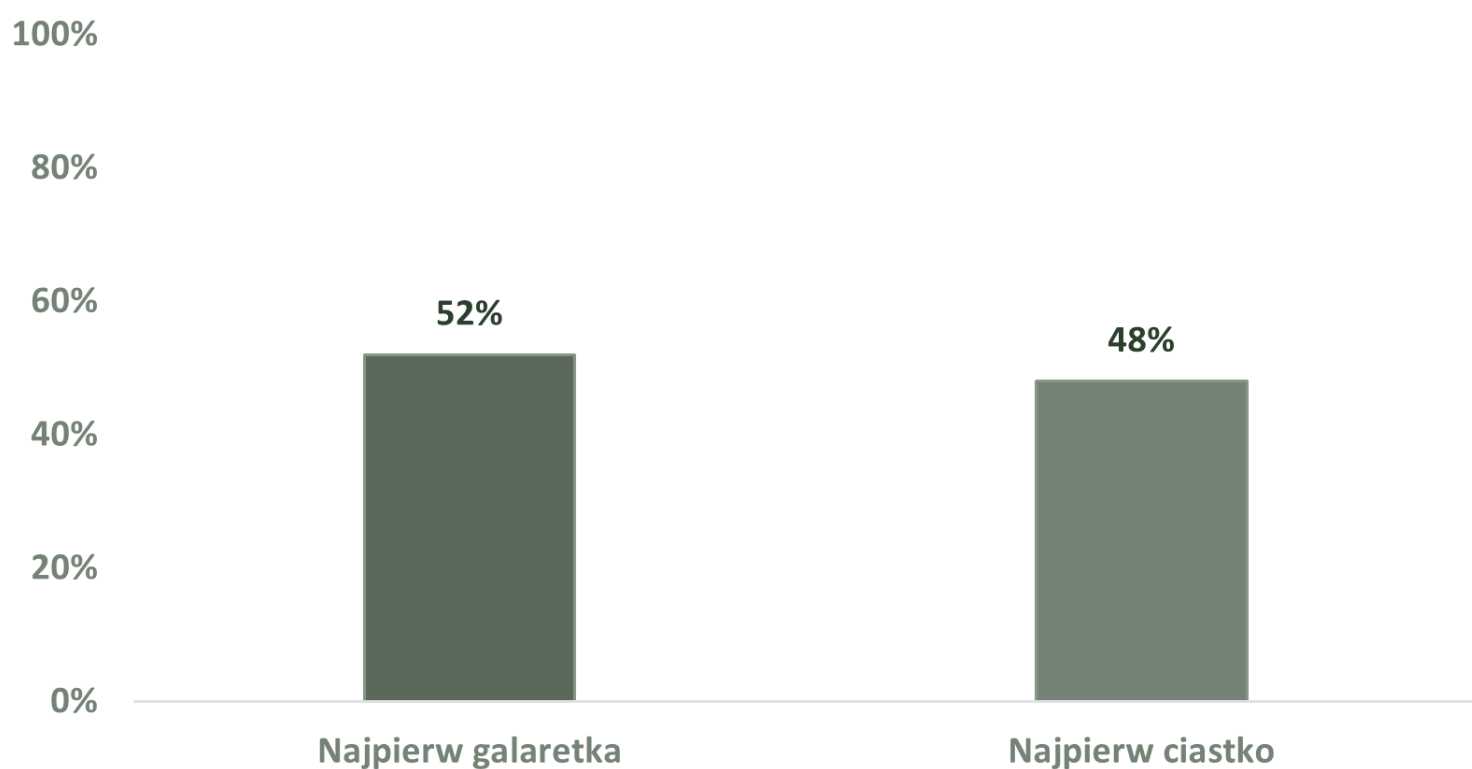
MACIEJ KANTORSKI

Widok do bólu sztamowy
Ot kolejny brudny biurowiec skrupulatnie wciśnięty
W te smutne i zszarzałe miasto
Nie była ciepła ani bezpieczna
Rozbite szkło i skruszony tynk w akcie fanatycznego wandalizmu mówiły o tym aż za dobrze.
A zapach uryny i denaturatu w niczym nie przypominał jaśminu czy konwalii
Pigment, zaschnięty na ścianach
Układał się w nadinterpretowane arcydzieła wyklętych moralnie artystów
Wtedy każdy z nas łaknął wolności
Wspinaliśmy się wytrwale
W ostatni ciepły dzień października
Ostatkiem sił sięgaliśmy szczytu.
Piękna dziewczyna, wyrwana zza muru opasyłych woluminów
I trzech młodych chłopaków
Kontemplujących ciszę na krawędzi dachu.
Kompania na stalowych rusztowaniach
I pieśń o przedostanym bastionie ludzi sensownych
Wierzyliśmy, że tak będzie już zawsze
I że my trwać będziemy jak te fundamenty
Owiany chłodnym powietrzem
Chłonałem każdą chwilę
I śmiałem się prawdziwie
Wiesz, nie było nas wtedy dla świata
Bo i świat nie był dla nas nigdy
Mimo tego, twór zwany ziemią wydawał się z góry nam się bliższy
Podobnie jak nasze czucie przepełnione sensem choć niekompletne
Ta nie miała wszystkich okien,
Czystych ścian I podłóg niespękanych jeszcze.
Lecz zawsze, gdy tłamsiło nas jestestwo garniturów i kredytów
Była naszą ostoją i schronieniem
Minęły dwie jesienie
Żółty spychacz, to najokropniejszy widok na świecie.
Smutni ludzie, burzą nasze szczęście
Lepszej puenty nie będzie.

Wyniki ankiety „Jak jecie delicje?”

Jak jecie delicje?

Złote usta

„Zabijcie się albo ja was zabiję”
~ p. prof. Edyta Ołdakowska-Dębek

„Samiec twój wróg”
~ p. prof. Przemysław Poniatoński

„Muszę stoczyć bitwę o aulę”
~ p. prof. Agnieszka Grochowska

„Poważni ludzie nie spóźniają się na poważne momenty”
~ p. prof. Michał Deniziak

„To nie jest śmieszna czapka, tylko korona mistrzu”
~ p. prof. Leszek Kozłowski w trakcie rozmowy
z uczniem o koronach władców egipskich

„To nie matematyka, to poważny przedmiot jest”
~ p. prof. Przemysław Poniatoński mówiąc o wosie

„Jak człowiek ma raka, to jest bardzo dobrze”
~ p. prof. Anna Gajewska

„Pierwsze słowo jakiego dziecko się uczy to
mama, drugie tata, a trzecie Kleopatra”
~ p. prof. Leszek Kozłowski

„L.K: Co się stało z Leszkiem Białym?
U : Umarł
L. K. : No wiecie, do każdego przychodzi taka chwila,
ale nie o to nam chodziło”
~ p. prof. Leszek Kozłowski

„Handlowaliśmy nie z kurami, tylko skórami”

~ p. prof. Leszek Kozłowski

„Żona coś powie.. aha! tryb walki”

~ p. prof. Przemysław Poniąowski

„Nie ma większego grzechu niż nie
wykonać pracy domowej z polskiego!”

~ p. prof. Michał Deniziak

„Pytań na maturze ze starożytnego wschodu
jest mało, a dokładnie to jedno”

~ p. prof. Leszek Kozłowski

„Pamiętajcie, że zawsze jak się rodzi dziecko,
to rodzi się jedna gęba do wyżywienia i dwie ręce do pracy.”

~ p. prof. Przemysław Poniąowski

„Co robić podczas nocy poślubnej? Myśleć
o wielkości imperium brytyjskiego.”

~ p. prof. Przemysław Poniąowski

„Zadowolony jest nikt. I to jest dobry kompromis”

~ p. prof. Przemysław Poniąowski

„Mam cię powyżej dziurek w dachu”

~ p. prof. Magdalena Szczygielska

„Zamoyski - specyficzna socjalizacja”

~ p. prof. Przemysław Poniąowski

„Uczniowie coraz większy poziom smrodu mogą znieść”

~ p. prof. Michał Deniziak